

Константин Константинов

Чудесният панаир

– Кри-кри – каза домашното шурче. – Хайде, нали ще ходим на панаир? Или ти забрави? Хайде, ставай, че брат ми чака вън. Той ще ни води.

Данчо скочи.

– Тю-ю! Забравих наистина! Хайде, готов съм.

На двора намериха полското куче. Двамата братя си пошепнаха нещо и после тримата поеха през рътлината. Беше слънчева сутрин. Отсреща гората бе същинска тъмна стена. Пътекката се виеше като змийче. Щом стигнаха до първите дървета – чу се силно потропване. Надалеч някой се отзова. Един кълвач чукаше по кората на едно дърво и някъде из гората отговори друг.

Данчо се спря нерешително.

– Не бой се! – обади се шурчето. – Той е на стража – обажда, че иде някой. Тук не обичат хората, защото между тях има и зли. Но ти си мъничък, и щом си с нас – не се бой. Хайде! – И тръгнаха.

Влязоха по-навътре и изведнъж в ушите им гръмна шум и врява от всички горски гадинки. Зайци удряха барабани по поляните и викаха всички на панаир. Цвъртяха птички. Из дупките подаваха глави къртици. Бързаха нанякъде мравки и бръмбари. Чуваха се пищялки и тропот на хоро.

Данчо се ококори и зяпна от смайване. Шурчето го гледаше усмихнато и шепнеше:

– Кри-кри... Чакай де, още какво ще видиш!

Вдън гората на широка поляна бе нареден горският панаир. Какво ли нямаше тук! Също като в града: продавачи, купувачи, сергии, навалища и врява до Бога! Не знаеш де по-напред да спреш и какво да гледаш!

Ей тука разположили стоката си цял полк мравки. Продават житни зърна и семена от цветя. Орляк птичета, обиколили тяхната сергия, цвъртят и се пазарят. За едно червейче искат десет зърна. Един рошав врабец, пристигнал от града, няма с какво да плати, току гледа да кълвене незабелязано и да хвъркне.

– Ами я виж тука! – кимна шурчето на Данчо и го бутна по лакътя.

На едно малко одърче Таралежко-Бежко бе наредил няколко четки и важно-важно се разхождаше наоколо.

– Хайде! Четки за коса, четки за дрехи! Всякакви!

До него два папуняка бяха се накичили с шарени пера, въртяха се пред всички и ги показваха, а две лисичета ги гледаха смаяно.

– Пиу – изсвири нещо на ухото на Данчо. Той се обърна. Над

главата му един кос бе наредил на клончето свирки и викаше:

– Свирки! Свирки! Най-хубавите свирки в света!...

– Карай нататък! – рече шурчето. – Колко работи има още да видиш!

Из въздуха се гонеха пъстри пеперуди. Насред поляната шуртеше вадичка. Отвъд вадичката Кума Лиса беше сложила няколко китки червени репички и моркови. Две-три зайчета с вирнати уши се бяха спрели до нея и приказваха.

– Не може, лелините, не може – думаше Лиса. – Един морков – за едно яйце!

В това време някой издебело се обади:

– Добър ден, кума! Как е търговията – върви ли?

Данчо се обърна и замря от страх. Вълчо с булката си бяха спрели до Лиса.

– Не бой се! – пошепна шурчето. – Днес всички тук са добри: никой никому зло не прави. Пък нали ти казах, ти си мъничък. Малките деца и зверовете ги обичат...

Отминаха по-нататък. Току до Лиса една катеричка продаваше в малки кошчета орехи и лешници. А на земята до нея две врани бяха наредили пъстри парченца стъкла, тенекийки и парцалчета за наakit.

– Знаеш ли, аз май ожаднях – прошепна Данчо. – Хайде да отидем до изворчето.

– А, чакай! Тук аз ще те черпя – усмихна се шурчето. – Я ела на-сам! – И възвиха встрани, отдето се чуваше чуруликане и бръмчене на много гласове. Сякаш целият малък хвъркат свят се бе събрал тука.

Посрещна ги една калинка. Шурчето ѝ пошепна нещо. И тя ги поведе. Тук бяха нацъфтели безброй различни цветя: момини сълзи, макове, горски тамян, машерка, здравец, камбанки и божури. В чашката на всяко цветче имаше бистра и студена роса и всяко от животинчетата идваше да утоли жаждата си с каквото му се прище.

– Ха сега опитай от всичките! – рече шурчето. – Пък аз да наредя с брата си нещо. – И те се отстраниха малко. Данчо се напи с роса и цял засмян, отиде до шурчето.

– Хи-и! Какъв панаир! – извика той. – По-хубав от нашия в града! Ами де е брат ти?

– Той има работа сега. Нали е музикант – отиде да събере другите, та да ни посвирят.

– Брей! И музика има! Ами акробати има ли? – извика Данчо.

– Как може да няма! – отвърна шурчето. – Бива ли панаир без

акробати? Я погледни там!

Между два стръка папрат беше опната тънка като паяжина тревица и по нея се премяташе и скачаше във въздуха един голям зелен скакалец. Данчо извика:

– Браво-о! – и запляска с ръце.

Скакалецът се спря, мръдна дългите си мустаци и му се поклони. После пак заскача.

– А сега да идем при хорото и при люлките и да се връщаме! – каза щурчето.

– Да се връщаме ли? Ти луд ли си! Не, не се връщам аз. Да се полюлея, че тогава!

– Добре, добре, ще се полюлееш! – усмихна се щурчето. – Хайде ела!

Тук беше най-весело. До една пъстра брезичка се бяха настанили музикантите: полското щурче с цигулка, един бръмбар със зурла и едно зайче с тъпан. А две хора се люшкаха наоколо: едно долу на земята – катерички, зайчета и лисичета, друго горе, във въздуха – бели и пъстри перурди. Малко встрани, под една кръстата бука, имаше повесена люлка и Меца канеше всички да се полюлеят:

– Малките без пари, големите за една круша!

Данчо се изправи пред люлката и захапа пръстче. Меца се ухили:

– Хайде, бабиното, качвай се, ще те полюлея безплатно, за здраве!

– Качвай се! – пошепна му щурчето. – Аз нали съм с тебе!

Приятелите се качиха. Меца силно люшна люлката. Отдолу музикантите по-сладко засвириха. От небето се посипаха сини и сребърни искри. Данчо затвори очи. Усмихна се, замаян от люлката и от нежния хладен ветрец. А щурчето, кацнало на рамото му, шепнесе:

– Видя ли какъв панаир имаме ние! Видя ли, също като на сън!... Само че май закъсняхме...

– Бате, закъсняхме!... Ставай, че закъсняхме за панаира! – извика някой до ухото на Данчо.

Той отвори очи. Катето го дърпаше за ръкава и го караше да стане. Слънцето грееше право в очите му. Той се поогледа и видя, че е в леглото си.

– Не ща, Кате! – отвърна Данчо. – Не ща! По-хубав от тоя панаир, дето ме доведе щурчето няма! Остави ме да погледам още!...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007
Редакция: VHorse, 2007

Публикация:

Константин Константинов
ПРИКАЗКИ ЗА ТЕБЕ
Избрани приказки и разкази

ЗЛАТНА БИБЛИОТЕКА
Избрани творби за деца и юноши
Под редакцията на Дамян Дамев
Двадесет и трета книга

Редактор Христиана Василева
Художник Иван Кьосев
Художествен редактор Тончо Тончев
Технически редактор Катя Бижева
Коректор Елена Иванова
Л. Г. У. Тематичен № 2661. Година 1971
Дадена за набор на 8. II. 1971 година
Подписана за печат на 10. XI. 1971 година
Излязла от печат на 30. III. 1972 година
Формат 1/16 84/116. Тираж 60 000
Печатни коли 10,50. Издателски коли 17,12
Цена 2,15 лева.

„Народна младеж“ – издателство на ЦК на ДКМС, София, 1972
Отпечатана в ДПП „Балкан“. Подвързана в ДПК „Д. Благоев“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3276>]